



Beatrice Ghinea

**Între lumi –
Umbra Transilvaniei**

Cartea I



București, 2026

Coperta: *Beatrice Ghinea*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ghinea, Beatrice

Între lumi - umbra Transilvaniei / Beatrice Ghinea. - București :
Bifrost, 2026

2 vol.

ISBN 978-630-6514-80-9

Cartea 1. - București : Bifrost, 2026. - ISBN 978-630-6514-81-6

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi
reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

**Între lumi –
Umbra Transilvaniei**

Cartea I

PROLOG

În vara anului 1456, Regatul Ungariei încă mai vibra de ecoul bătăliei de la Belgrad. Armatele creștine, conduse de Iancu de Hunedoara, reușiseră să respingă asaltul lui Mehmed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului. Pentru o clipă, Europa respirase din nou, iar pe malurile Dunării, numele lui Iancu ajunsese să fie rostit ca al unui salvator, dar izbânda a fost urmată de un blestem. Câteva zile după victorie, o epidemie de ciumă s-a abătut asupra taberelor, iar Iancu, istovit de campanie și de boală, a murit la Zemun, lăsând în urmă o țară neliniștită și o familie expusă.

Moartea lui a deschis însă porțile unei răzbunări tăcute. Nobilii care îi purtaseră pică ani întregi au simțit că acum este momentul lor. Fiii lui, Ladislau și Matei, au fost arestați la scurt timp, într-o atmosferă încărcată de suspiciuni și intrigi, iar fiul lui mai mare, Ladislau, a fost executat în 1457. Matei, abia un băiat de paisprezece ani, a rămas prizonier, purtat între curți ostile, în timp ce regatul fremăta. După moartea subită a regelui Ladislau Postumul, Ungaria a rămas fără conducător legitim, iar fiecare nobil urmărea să ridice pe tron pe cineva care să îi servească interesele.

Iarna anului 1458 acoperise Budapesta cu o liniște înghețată, iar Dunărea, transformată într-o punte de cristal, devenise locul unei adunări cum istoria nu mai văzuse. Nobilii regatului, în blănuri grele și cu fețele arse de vânt, stăteau grupați pe luciul întărit, ca și cum însăși țara se adunase deasupra apei pentru a-și hotărî soarta. În mijlocul lor, un nume plutea ca o promisiune și ca o provocare: Matei, fiul cel mic al lui Iancu de Hunedoara, un copil de doar paisprezece ani, prizonier încă la Viena. Nu era acolo să îi privească, nu era acolo să ceară tronul, dar faima tatălui său și teama de haos îi împingeau pe nobili spre aceeași concluzie: un Corvin trebuia să stea în fruntea regatului.

Și astfel, pe gheața Dunării, în ecoul armelor ridicate spre cer, Matei a fost proclamat rege al Ungariei, un copil ales într-o iarnă nemiloasă, pentru o țară sfâșiată și un tron nesigur. Nimeni nu știa dacă va rezista, nici dacă va supraviețui.

Legitimitatea lui era însă fragilă, Coroana Sfântului Ștefan, singura care făcea un rege cu adevărat rege, se afla departe, ținută de împăratul Frederic al III-lea. Matei domnea fără coroană, susținut doar de voința Dietei, de alianțe nesigure și de moștenirea imensă a tatălui său

Vestea schimbărilor din Buda nu a întârziat să ajungă în munții Transilvaniei, iar ecoul lor a căzut peste provincie ca un val rece, neașteptat. Aici, unde fiecare vale avea propriile legi, iar fiecare oraș era obișnuit să-și poarte singur povara, domnia unui copil și planurile lui îndrăznețe au tulburat echilibrul vechi de generații. Nobilimea maghiară își apăra cu dinții moșiile și privilegiile, sașii ridicau bărbia cu mândria lor veche de coloniști liberi, iar secuii priveau atent orice încercare a coroanei de a-i atinge. Sub toate aceste tensiuni, Matei începea să reazeze regulile jocului: hotare reîntărite, dări reevaluate, drepturi contestate, autorități locale puse sub lupă. Transilvania devenise un mozaic care se reasambla în mâinile unui rege prea tânăr, dar însetat de ordine, iar peste toate plutea aceeași întrebare, nerostită dar simțită în fiecare cetate și în fiecare curte nobilă: cât de departe va merge Matei Corvin pentru a-și impune voia într-un ținut atât de obișnuit să fie stăpân pe sine?

Anul 1463 nu aducea liniște, ci așezarea unei furtuni. Turcii amenințau neconținut granițele sudice; familiile nobiliare își făceau calcule noi; iar Transilvania, prinsă între teama de Imperiul Otoman și ambițiile unui rege tânăr, fierbea sub o tensiune mocnită. În castre, în cetăți și în sălile de consiliu, se discuta despre alianțe schimbătoare, despre privilegii, despre oameni dispăruți sau executați în anii grei de după Belgrad.

În acest timp, familii precum cea a Báthorylor încercau să-și consolideze pozițiile într-o lume care nu mai semăna deloc cu cea de dinaintea morții lui Iancu. Teritoriile lor, oamenii lor, reputația și puterea se întindeau acum pe un sol instabil, în care fiecare decizie putea însemna ascensiune sau ruină.

CAPITOLUL I

Brașov, primăvara anului 1463

Aerul era atât de rece, atât de tare, atât de brut, încât îmi ardea obrazii. Îmi tremurau degetele, nu doar de frig, ci la gândul că atunci când voi deschide poarta, nu voi mai fi niciodată fiica familiei Delmas. În piept, inima nu bătea, lovea ca o pasăre sălbatică prinsă în colivie. „*Respiră... respiră...*” îmi repetam în minte, însă respirația mea era tăiată. Adevărul e că nu mai știam să respir fără să simt granițele curții strângându-se în jurul meu.

Cerul era limpede, crud de limpede, iar stelele... stelele ardeau cu o forță care m-a făcut să mă simt ridicol de mică, dar vie. Scorpionul era acolo, înclinat spre nord-vest, în poziția aceea ciudată, rară, care mă urmărea de trei nopți. Îl simțeam în ceafă ca pe o mână rece, ca pe un semn, ca pe un ordin. Mi-am apăsat manuscrisele furate la piept, pielea de pergament nu era numai rece, dar și vibra de vină, de greutate, căci purtam cu mine moștenirea familiei mele...furată...

Stăteam singură în pragul ușii și îmi tremurau genunchii. Am închis ochii: „*poți s-o faci*”, mi-am zis.

O fată tânără care fuge noaptea de acasă în 1463...știam exact ce înseamnă asta... drumuri nesigure... animale... bandiți... soldați băuți.... bărbați care te priveau ca pe o pradă, știam toate astea și totuși am tras cu putere aerul rece în plămâni și am pășit afară. Am închis ușa încet și am simțit lacrimi în colțul ochilor de la frigul acela tăios, de munte, iar mirosul de fum, amestecat cu lemn ud m-a lovit în stomac:„ *Oare așa trebuie să miroasă libertatea când te dor plămânii de frică?*”

Am trecut prin curte fără zgomot, iar când am ajuns la poarta, degetele îmi erau deja înghețate. Am împins lemnul ușor, iar el a plâns cu un scârțâit lung, nenatural de tare. Inima mi s-a oprit. Mi-am închis ochii și am simțit cum sângele îmi urcă în gât. „*Dacă se trezește*

cineva? Dacă mă prind? Dacă...?”Am rămas nemișcată câteva secunde, așteptând parcă să fiu prinsă, în timp ce partea rațională din mine chiar își dorea asta, căci ceea ce făceam eu era parcă prea mult și pentru mine. Dar nimeni nu veni, eram doar eu acolo, cu vântul, cu frigul și cu stelele mele.

Am ieșit, drumul era întunecat, piatra era udă, alunecoasă și pe alocuri înghețată, iar sub talpa cizmei mele, scotea câte un scârțâit sec la fiecare pas. Lăsam în urma mea aburi albi neregulați.

Străzile Brașovului noaptea erau un labirint rece, îngust și neiertător, casele aveau umeri mari, din piatră grea, ca niște paznici care mă priveau fără să clipească, iar eu am simțit pentru o clipă că orașul însuși își ține respirația, ca să audă mai bine pașii mei.

Înaintam repede, dar fără să alerg, nu trebuia să pară că alerg, Brașovul are urechi chiar și în somn. La primul colț am simțit cum frica îmi îngheță simțurile, reală, tăioasă, primitivă, genul de frică care îți slăbește genunchii. Mi-am lipit palma rece de zidul aspru și am încercat să trag aer în piept, dar respirația îmi era scurtă, tăiată. Cu fiecare pas pe care îl făceam conștientizam mai mult și mai mult ceea ce făceam, ceea deja începusem să fac. Știam că dacă mă opresc prea mult, o să mă întorc, iar dacă mă întorc... mor, mor pe dinăuntru, mor lent și sigur, dacă înaintez... probabil mor, mor cu adevărat sau poate trăiesc... „*sau poate trăiesc*”... mi-am mușcat buza aproape până la sânge și am pornit iar.

Lumina slabă a lunii albe tăia străzile ca o lamă de argint, umbrele erau lungi, deformate, ca niște brațe întinse. Fiecare scândură care scârțâia sub vânt era un semn de primejdie. Îmi simțeam pulsul în urechi cum bubuia: *Bum. Bum. Bum.* De parcă inima mea nu încerca să mă ajute, ci să mă dea de gol. Am trecut pe lângă Biserica Neagră, iar turnul ei părea că se apleacă peste mine, ca o judecată, piața era goală, dar aerul păstra miros de animale, de iarbă zdrobită, de oameni, toate erau urme ale unei lumi care nu avea idee că o fată de 23 de ani, abia împliniți, își rupea destinul în două. Mi-am ascuns fața mai bine sub glugă, când am zărit lumină într-o casă. Cineva era încă treaz la ora aia și atunci mi s-a oprit sângele în vene conștientizând că dacă ar deschide fereastra, m-ar vedea trecând, o fată singură noaptea, un scandal cât o piață întreagă. Am așteptat în umbra unei case câteva

secunde, respiram sacadat, îmi simțeam palmele transpirate în timp ce țineam manuscrisele ascunse sub mantie...apoi lumina s-a stins și am mers mai departe.

Pe strada Vămii, felinarele erau stinse, dar mirosul de vin, de brânză fermentată, de lână udă încă plutea...mi s-a pus un nod în gât...aici crescusem în ultimii ani...aici părinții mei își vindeau cernelurile scumpe, pergamentele, pigmentii și instrumentele de scris... aici râdeam cu sora mea.

Nu aveam voie să mă gândesc la ea... Elséa...nu acum...nu când picioarele mele tremurau atât de tare încât simțeam că mă prăbușesc dacă dau importanță emoției, draga de ea, nu bănuia nimic...

Am traversat cartierul negustoresc de lângă Piața Sfatului și m-am apropiat de partea românească, spre Șchei, acolo oamenii dorm adânc, acolo străzile sunt mai întunecate, iar inimile mai calde, acolo patrulele sașilor ajung rar. Era liniște, prea liniște, ca atunci când lumea întreagă își ține respirația... înainte ca ceva să se rupă. Mi-am lipit dosul palmei de buze, pentru că începusem să tremur necontrolat, de data asta nu de frig, ci de emoție, de realitate, de greutatea a ceea ce făceam.

Când am zărit în depărtare zidul care despărțea cetatea de câmp, inima mea a făcut un salt atât de puternic încât mi-a tăiat respirația și atunci adevărul m-a lovit cu o luciditate crudă: nu mai aveam să fug, fugisem deja.

Aerul mi s-a părut diferit la marginea orașului, mai crud, mai rece, mai adevărat. În ciuda fricii, în ciuda tremurului, în ciuda pericolului, în pieptul meu a înflorit o senzație nouă: libertatea are miros de noapte și gust de teamă. Am făcut ultimii pași prin oraș ca și cum aș fi ieșit dintr-o piele veche, ușor, dar definitiv, Brașovul se termina, iar eu începeam.

Când am ajuns în câmp deschis, m-am oprit și m-am uitat în jur, apoi m-am uitat încă o dată înapoi, eram singură, nu-mi venea a crede dar chiar eram singură. Am ridicat ochii, am privit cerul, cerul era imens, prea mare ca să-l încap într-o privire, însă l-am privit ca pe o hartă vie, iar Scorpionul ardea în direcția în care trebuia să merg. „*Tu mă chemi,*” am șoptit. „*Dar spre ce mă trimiți?*” Nicio stea nu răspunse, niciodată nu răspundea, stelele doar îți arată drumul. Am

inspirat adânc și am pășit în întuneric. *Frică?* Da. *Tremuram?* Da. *Îmi transpirau palmele?* Da. *Mi se strângea stomacul la fiecare umbră?* Da.

Primul pas departe de oraș a fost ușor, al doilea greu, iar la al treilea...la al treilea deja mă clătinam și nu de frig, desi frigul tăia adânc, ci de golul lumii. Totuși, ceva dinăuntru meu îmi făcea simțurile să ardă, vedeam mai clar, auzeam mai tare, simțeam drumul sub mine ca pe o vibrație și asta mă făcea să continui.

Nu mai eram fata care trebuia să se mărite cu Lukas, Lukas Bogner, acel băiat înalt, prea drept, cu acea eleganță studiată a tinerilor negustori bogați, care țin mult prea mult la imagine și prea puțin la inimă. Avea un fel ciudat de a mă privi, nu curios, nu tandru, ci evaluându-mă. Îmi amintesc cum își ajusta mânușile din piele fină înainte de a vorbi, cum își trecea palma peste mantia scumpă, cum își ținea bărbia ridicată cu un aer de certitudine pe care nimic nu îl clătina. Nu era un băiat rău, în sensul acela simplu... Prezența lui, privirea lui, viitorul pe care îl proiecta asupra mea... toate erau o colivie. Nu mai eram fata pe care familia voia să o țină mica, eram cineva nou, cineva care nu se mai poate întoarce. Am strâns manuscritele la piept și am început să merg mai repede, până aproape că alergam.

Fuga mea nu era alegere, era o consecință, o consecință a unei vieți care nu fusese aleasă de mine, ci pentru mine, iar acum...acum pentru mine era un nou început, era o chemare a stelelor, era un destin care mă aștepta și totuși, paradoxal era și prima noapte în care am simțit că mor...

Drumul spre pădure era o fâșie de pământ întunecat, întins între câmpuri palide. Luna arunca umbre lungi, tăiate, care se mișcau odată cu vântul. Nu era liniște, liniștea adevărată nu există în lumea asta, era doar acel zgomot al nopții, o vibrație constantă, ca o inimă enormă, ascunsă în pământ. Niciodată nu mai fusesem cu adevărat singură, nici măcar la Toulouse, în fuga aceea din frică, atunci eram cu ai mei, acum eram doar eu.

Am pășit mai departe, pe drum, fragmente de gheață sfărâmată se amestecau cu noroi uscat, am tras gluga și mai adânc. Pe măsură ce mă apropiam de liziera pădurii, stomacul mi se strângea tot mai tare. Pădurea în întuneric nu e doar pădure, e o fiară, cu sute de ochi, cu

respirația ei rece, cu felul în care te ascultă fără să te lase s-o ascuți înapoi.

Când am pășit sub primele ramuri, mi-am ținut respirația fără să vreau, am simțit un fior în spate, unul primar. „*Ce cauți tu aici, fată?*” M-am întrebat în liniștea nopții, dar am mers înainte, fără zgomot sau cu prea mult zgomot, căci fiecare crenguță ruptă era o trădare, iar fiecare foșnet era un avertisment. Îmi auzeam inima, nu ca pe o bătaie, ci ca pe un strigăt. „*Nu te opri. Nu te opri. Nu te opri.*” Îmi repetam obsesiv.

La un moment dat, când nici nu mai știam cât mersesem, poate o oră, poate o viață am auzit primul sunet care nu era al meu, un foșnet lung, constant, ca o coadă de animal târându-se prin frunze.. M-am lipit de un copac gros, tremurând, simțind cum mantia mea se udă de la scoarța rece. Am închis ochii...greșeală, pentru că în întuneric, cu ochii închiși, auzi totul de o mie de ori mai tare. Sunetul s-a apropiat mai clar, mai viu, mai real. „*Un animal? Un om? Un hoț? Un lup?*” Mi-am strâns mantia cu ambele mâini: „*Nu te panica...*” dar până și vocea mea interioară tremura, iar mințea...mințea mințea cu disperare. Am auzit crengile trosnind...și apoi ... tăcere, tăcerea aia încărcată, care vine doar când ceva te privește, nevăzut. Mi-a înghețat sângele. Respirația mea a devenit o condamnare. Am numărat în minte: *unu...doi...trei...* ca să pot mișca un picior fără să cad. Și dintr-o dată, ceva a sărit dintre frunze... un zgomot scurt, ascuțit, metalic...un iepure, atât, doar un iepure...

Am izbucnit într-un râs scurt, isteric, pe care l-am înăbușit cu palma. M-am prelins ușor pe trunchiul de copac și am stat acolo, cu genunchii strânși la piept, tremurând toată. „*O să mor aici...*” am gândit „*Și nu va ști nimeni.*”

Am privit prin crengi cerul, fragmente mici de negru și argintiu, Scorpionul era acolo, iar lumina lui părea rece, dar fixă, liniștitoare într-un fel crud. „*Bine,*” am șoptit. „*Te urmez.*”

M-am ridicat încet, picioarele îmi tremurau, dar nu m-am oprit, am pășit mai departe în pădure, în noaptea care mă privea ca un prădător curios. Nu eram eroină, nu eram puternică, eram doar vie...încă. Nu știu cât am înaintat până când am văzut primele urme de lumina, până când cerul se schimbă încet, de parcă ar fi respirat din

negru, în albastru murdar, apoi în gri. Așa începea prima dimineața în pădure, nu cu frumusețe, ci cu dezvăluire.

Nici nu mai simțeam frigul, era doar o arsură în tălpi, o durere surdă în glezne și un tremur ușor în mâini. Respiram greu, ca și cum aerul se îngroșa cu fiecare pas, iar când cerul s-a luminat puțin mai mult, m-am oprit. Atunci am realizat că acum, în această clipă, în casa noastră din Brașov, cineva se trezea, mama, cu pașii ei moi, tata, cu mersul lui calculat, sora mea, încă adormită, cu părul răvășit pe pernă, și apoi...golul... aveau să vadă ...camera mea goală, patul rece, sertarul gol de unde furasem manuscritele familiei...mi s-a strâns stomacul, atât de tare, încât am crezut că voi vărsa. „*Ce vor crede? Ce vor simți? Furie? Rușine? Teamă? Disperare?*”

Am sprijinit iar spatele de un copac și m-am lăsat să alunec, încet, până la pământ, mi-am îngropat fața în palme și pentru prima dată de când am fugit, am plâns, nu ca un copil, ci ca cineva care știe că a rănit oamenii pe care îi iubește. „*Mă vor urî...*” am șoptit. Și atunci, vinovăția a lovit ca o pedeapsă mai mare decât mi-o închipuisem.

Când primele raze au pătruns printre crengile dese ale copacilor, am știut că nu mai puteam rămâne acolo, mi-am șters ochii cu dosul mâinii și m-am ridicat brusc, trebuia să mă odihnesc, dacă lumina mă găsea pe potecile mari, riscam să fiu văzută, întrebată, judecată, trimisă înapoi. Am mers câțiva pași, căutând cu disperare un loc în care să nu fiu vizibilă și atunci am văzut-o, la baza unui stejar bătrân, o scorbură adâncă, aproape ascunsă în umbra rădăcinilor. M-am târât înăuntru, strângându-mi mantia la piept și trăgând manuscritele sub corp ca pe o comoară interzisă. Scorbura era îngustă, dar eu eram mica, corpul meu încăpea, genunchii lipiți de piept, spatele curbat, bărbia în piept, ca un animal care se ascunde să supraviețuiască, ca un copil în pântec, ca cineva care nu are altă casă decât pământul. Pământul era rece, dar mirosul de lemn umed și mușchi m-a liniștit. Eram doar un corp obosit care încerca să rămână viu. Respirația mi s-a încetinit, dar în mâini aveam încă tremurul, pe piele frigul, iar în minte imaginea mamei când va afla, a tatei, a surorii mele. Vinovăția a continuat să pulseze în piept ca o rană vie și am închis ochii, iar înainte să adorm în micuța scorbură, am avut un singur gând limpede:

„Dacă mă vor urî, măcar să fie pentru cine sunt cu adevărat, nu pentru cine am refuzat să mă prefac.”

Aşa s-a încheiat noaptea mea, nu cu curaj, nu cu glorie, ci cu setea animalică de a rămâne în viaţă pentru visul meu de a fi liberă într-o lume în care femeile nu puteau fi libere.

M-am trezit ca şi cum cineva mi-ar fi tras sufletul brusc înapoi în corp. Lumina care pătrundea prin crăpătura scorburii era galbenă, obosită, ca lumina de după-amiază târzie. Durerile au venit toate odată, mâinile îmi erau înţepenite, gâtul uscat, ca lutul, buzele crăpate şi frigul... frigul îmi intrase în oase, ca o lamă subţire, iar stomacul erau doar un gol care pulsa. Nu ştiu câte ore dormisem, dar dacă mă întreba cineva, aş fi spus o viaţă întreagă. Am întins încet o mână spre marginea scorburii ca să mă dezmeticesc şi atunci am îngheţat complet. Voci...două...bărbaţi...nu foarte aproape, dar nici atât de departe încât să nu înţeleg tonul, vorbeau în maghiară, accent local, apăsător. Am tras braţul înapoi ca şi cum aş fi atins focul şi am rămas nemişcată, cu spatele lipit de coaja rece din interior, ţinându-mi respiraţia ca un animal prins în capcană.

— ...am văzut urme pe potecă, zise primul.

Vocea lui era joasă, răguşită.

— Poate e un copil, spuse al doilea, mai tânăr.

— Ce să facă un copil singur în pădure?!

Inima mea a încercat să fugă singură din piept...urme...ale mele, desigur că lăsasem urme, mersesem epuizată, fără să gândesc.

— O fi vreun copil rătăcit.

— Sau vreun cerşetor.

O pauză scurtă, apoi primul adăugă:

— Sau... vreun hoţ.

Respiraţia mi s-a blocat complet. Mi-am dus mâna la gură, să o opresc din tremurat. Dacă mă găseau aici, ghemuită, ascunsă...cum aş fi explicat? O fată singură, prăfuită, fără bagaj, într-o scorbură? Nu puteam spune adevărul, dar nici nu aveam o minciună pregătită. Aş fi părut vinovată...de furt...de fugă...de ceva...de orice. În anii ăia, o femeie singură în pădure era deja o crimă împotriva ordinii.

Apoi am auzit câinii... doi, poate trei, care lătrau de parcă simţiseră ceva străin. Când un câine latră spre pădure, nu te întreabă

dacă ai intenții bune, doar te găsește. Mi-am strâns picioarele la piept, încercând să devin cât mai mică. Mi-am oprit respirația brusc, cu un nod de panică în gât. Pașii lor s-au apropiat. Nu puteam vedea nimic, dar auzeam frunzele călcate de greutatea lor. Unul dintre ei se opri atât de aproape încât l-am auzit expirând aerul greu, obosit., *Dacă își băga mâna în scorbură asta... Nu miști,*” mi-am spus în minte. „*Nu tușești. Nu respiri. Nu exiști.*” M-am presat și mai mult în adâncul copacului, în noroiul rece și mi-am simțit inima bătând în gât, atât de tare încât eram sigură că o vor auzi.

— Lasă, haide, spuse vocea mai tânără. Dacă era copil, țipa până acum.

Celălalt a mormăit ceva, neconvins, dar s-au îndepărtat încet, prea încet pentru liniștea mea.

Câinii au continuat să latre încă un timp, apoi totul s-a stins, ca un foc mic care se sufocă singur. Am rămas așa, nemișcată, minute întregi, poate chiar o oră. Nu puteam ieși, nu puteam risca, încă mă simțeam privită.

Am început să respir din nou abia după ce pădurea a revenit la sunetele ei normale, mi-am scos mantia de pe nas și am tras aer cu grijă și atunci mi s-a pus un nod în stomac de foame, de sete, de frică, dar și de vinovăție. „*Dacă ar ști mama...*” „*Dacă ar ști tata...*” „*Dacă m-ar vedea acum...*”

O parte din mine a simțit rușine, alta libertate dureroasă, murdară, animalică, dar libertate. Am lipit fruntea de scoarța rece și am închis ochii. Nu era loc pentru odihnă adevărată, dar mai aveam nevoie de câteva clipe de liniște, câteva clipe în care să nu fiu găsită, câteva clipe în care să rămân vie. Libertatea nu vine cu aer curat, vine cu frică, vine cu vină, vine cu supraviețuire și am mai rămas acolo, încă puțin, în scorbură mea-mormânt, ascultând lumea din care fugisem, o lume care acum era suficient de aproape încât să mă audă și suficient de străină încât să mă ucidă și tot ce puteam face era să nu respir prea tare și să aștept ca ziua să treacă fără să mă trădeze. Nu știu cât timp a trecut până când am îndrăznit să mă mișc, poate un minut, poate un secol, însă într-un târziu, am decis să ies. La început, corpul nu m-a ascultat, picioarele îmi tremurau atât de tare încât nu puteam să mă ridic, mi-am pus mâinile pe pământ și am simțit cum noroiul rece îmi

lipește degete, am încercat să mă împing în sus, capul mi-a zvâcnit, o amețală bruscă m-a orbit pentru o clipă. Am căzut înapoi pe călcâie, cu un plânset scurt, nerostit. Nu aveam voie să plâng, nu aveam voie să fiu slabă, nu acum, slăbiciunea însemna moarte sigură, dar corpul meu era mai sincer decât voiam eu. Am respirat de câteva ori adânc, pe nas, aerul avea gust de frunze vechi și de lemn umed, apoi am încercat din nou. A doua oară a fost mai bine, am ieșit încet, târâș, ca un animal speriat. Lumina de afară era și mai aurie și mai obosită, aproape roșiatică, semn că soarele era pe punctul de a coborî definitiv. Am clătinat capul pentru că lumina mi-a lovit ochii prea repede și abia atunci am simțit cu adevărat corpul: foame, un gol violent, sete, un foc pe gât, slăbiciune, ca și cum o parte din mine s-ar fi desprins în somn și nu se întorsese.

Mi-am atins buzele, erau crăpate, aspre și am simțit sânge uscat în colțul lor.

— Trebuie să găsesc apă..., am șoptit, dar vocea mi-a ieșit subțire, aproape străină.

Am privit în jur, pădurea era încă liniștită, dar în depărtare...un zgomot, un zângănit metalic, urmat de un lătrat de câine, apoi voci, de data asta, mai clare, mai animate, nu-mi erau adresate, dar erau acolo, aproape. Satul era mai aproape decât credeam, aproape suficient cât să văd fumul caselor dintre crengi, aproape suficient cât să aud oamenii, aproape suficient cât să mă ascund prea târziu.

Mi-am ținut mantia strâns lipită de mine și am făcut primul pas, iar o durere ascuțită mi-a străbătut piciorul, dar am ignorat-o, apoi un al doilea pas, un al treilea, pași mici, nesiguri, dar pași. În depărtare, câinii au început să latre din nou, nu la mine, nu încă, dar atât de aproape încât am simțit pielea strângându-se pe brațe.

Am mers paralel cu sunetul, încercând să mă feresc de el. Pe o movilă mică, am găsit rădăcina unui copac înclinat și m-am sprijinit de ea. Respirația mi se tăia din nou. „*Dacă mă găsește un pădurar...*”, am gândit.

Am privit spre cer, doar frânturi prin crengi, dar suficiente, Scorpionul abia începea să se ridice, abia se întrezărea în spatele ramurilor, ca o rană luminoasă și pentru un moment, în toată foamea și setea și epuizarea, am simțit o liniște ciudată, o direcție, un fir.

„*Încă merg...*”, am murmurat. „*Încă pot.*” Am coborât încet spre partea mai joasă a pădurii, cu gândul că la bază ar putea fi un fir de apă, o baltă, orice. Fiecare pas era o izbândă, o reușită, o rugă. Lumina apusului devenea prea roșie, pădurea începea să se închidă la loc, vântul aducea miros de fum de casă și în timp ce coboram panta, cu lumea comprimându-se în jurul meu, cu stomacul zvâcnind și gâtul arzând, am simțit ceva pentru prima dată, frica de a muri cu adevărat, nu metaforă, nu gând, nu idee, frica reală, aceea în care corpul începe să-ți trimită semnale, amețeli, vedere neclară, gânduri sacadate.

Am continuat să cobor, cu mâna pe trunchiuri, cu picioarele abia ascultând, trupul mi-era greu, capul ușor și tocmai când simțeam că îmi pierd echilibrul, am auzit un sunet care mi-a tăiat respirația, șuieratul unui fir de apă. Apă...undeva aproape, atât de aproape încât îmi simțeam sufletul întinzându-se spre el și atunci am știut că, dacă nu ajung acolo, nu voi prinde încă o noapte.

Un sunet mic, subțire, aproape timid, ca o șoaptă care se temea să fie descoperită, l-am urmat cu o disperare care mi-a întins nervii până aproape au trosnit, iar pământul era ud în jurul unei mici adâncituri în stâncă, iar firul de apă curgea sub rădăcini ca respirație ascunsă. M-am aruncat în genunchi, n-a fost grațios, n-a fost demn, a fost instinct. Am băut direct cu palmele, apa era rece, rece până-n măduva oaselor și îmi tăia buzele crăpate, dar nu-mi păsa, îmi simțeam gâtul deschizându-se, ca o rană care se vindecă brusc. Am băut până când m-am oprit nu din sațietate, ci din durere, stomacul meu, gol și încordat, nu mai putea primi, așa că am scos din mantie bucata de pânză în care împachetasem cele trei felii de pâine, era tot ce mai aveam. Le-am privit câteva secunde, ca și cum ar fi trebuit să-mi cer iertare înainte să le mănânc și am rupt din una, doar jumătate, am lăsat celelalte două fâșii, tremurândă, aproape înfometată, dar forțându-mă să nu le devorez. Nu știam cât va dura drumul, nu știam dacă voi găsi altceva. Trebuia să fac asta, altfel muream mai repede de prostie decât de foame. Am luat bucățica, am înmuiat-o în apă și am mâncat-o încet, prea încet, atât de încet încât, pentru o clipă, am simțit că mă dezechilibrez între lume și neant.

M-am ridicat cu greu, mă dureau soldurile, spatele, coapsele, dar satul era aproape, prea aproape și unde era sat, era pericol, așa că am

ocolit. Am mers paralel cu linia câmpului, ascunsă printre brazi, până când fumul caselor a devenit doar o amintire în aer și în liniștea aceea densă, obosită, în care doar pașii mei și crengile uscate existau, m-au lovit amintirile, nu amintiri curate, nu amintiri dulci, ci bucăți de trecut care mi-au alunecat în minte ca niște tășuri.

Toulouse, vara, fuga noastră, nu eram singură atunci, eram toți, tatăl meu în față, cu mersul lui hotărât și cu minciunile pregătite pe buze, mama, cu brațele tremurând de teamă, dar cu ochii fermi, sora mea, lipită de mine, cu palma ei mică strânsă în a mea, atunci... atunci aveam un plan, identități false, povești repetate nopți întregi, o rută gândită, un motiv, un sens. Eram ascunși, dar nu eram pierduți. Nu eram singură. Nu eram nebună. Acum? Acum eram doar o umbră, o fată cu o mantie murdară, trei bucăți de pâine și niște manuscrise furate legate la piept. Acum fugeam fără plan, fără protecție, fără minciuni bine învățate, fără cineva care să mintă pentru mine. Atunci fugeam de moarte, acum... fugeam spre moarte sau spre ceva ce nici măcar nu puteam numi. Libertate? O utopie sau o nebunie? Sau doar egoismul meu de copil mare, care refuza să fie ceea ce lumea îi cerea să fie?

Mi-am strâns mantia în jurul meu, mâinile îmi tremurau, picioarele îmi cedau pe alocuri. „*Dacă am riscat totul pentru nimic...?*” Gândul m-a lovit ca o palmă unsuroasă.

Dacă libertatea nu există? Dacă nu există nimic altceva decât lanțuri cu alte nume? Dacă mă îndreptam spre o altă colivie, doar mai rece, mai sălbatică, mai crudă? Dacă aveam să mor undeva pe drum și asta era tot? O urmă mică pe pământ, o fantomă în pădure, o poveste rușinoasă ...mi-am mușcat buza atât de tare încât am simțit iar gust de sânge și am continuat să merg, nu pentru că eram curajoasă, nu pentru că eram puternică, ci pentru că nu aveam încotro. Toulouse fusese fuga unei familii, Brașovul, doar fuga unei fete care nu mai avea loc în propria lume.

Nu știu dacă pădurea devenise mai întunecată în această noapte...sau doar sufletul meu devenise mai transparent, mai slab, mai sensibil. Cerul se închisese complet, nu era lună pe cer, erau doar umbre care se mișcau ca niște ființe tăcute între copaci. Am mers cât am putut, picioarele mă trădau, capul îmi zvâcnea, apa mă ținuse în

viață, dar foamea era acolo, sălbatică, ca un animal flămând în burtă. La un moment dat, în întuneric, am auzit iar sunete: pași moi, grei, ritmici, un foșnet care m-a făcut să îngheț... Nu erau oameni, oamenii vorbesc, cei răi șoptesc, cei buni tușesc sau își dezmořesc umerii... asta era... altceva... un mormăit lung, înfundat, ca o respirație joasă. Un urs? Un mistreț? Nu știam... Doar simțeam cum aerul se schimbă, cum pădurea își ține respirația odată cu mine. Am înghețat lângă un trunchi de copac, respirația mea era atât de mică încât părea să vină din alt corp. Sunetele s-au oprit. O tăcere totală... apoi iar pași îndepărtându-se, mulțumesc Cerului. Am rămas acolo, paralizată, fără mișcare, fără timp și când am simțit că pot respira din nou, am căzut în genunchi în frunze, nu de rugăciune, ci de oboseală, de epuizare totală. Am adormit sprijinită de copac, cu mantia trasă peste cap, tremurând. Nu știu cât, poate o oră, poate mai multe, somnul ăla nu era odihnă, era febră, delir, vis rupt.

Când am ieșit din pădure, cu lumina mușcând din dealuri și cu picioarele abia purtându-mă, am simțit că pășesc într-o altă lume. Nu mai erau copaci, nu mai erau umbre lungi, valea era deschisă, aproape dureros de luminoasă. O iarbă uscată, galbenă, foșnea în vântul de munte, ceva se schimbase fără să-mi dau seama. La început, doar lumina, era mai puternică, mai deschisă, mai nemiloasă, apoi am simțit pământul sub tălpi, nu mai era moale, nu mai era acoperit cu frunze, era pietros, uscat, dur. A fost ca și cum aș fi ieșit dintr-un trup și aș fi intrat în altul.

Deodată, cerul a devenit imens, aerul a început să-mi bată în obraji fără să întâlnească crengi, vântul avea alt sunet, mai larg, mai rece. În fața mea era o vale lungă, înclinată ușor și câteva stânci împrăstiate ca niște vertebre ale pământului. Nu mai era niciun copac, nicio ascunzătoare, niciun refugiu, iar la marginea văii, într-un colț, era o stână, mică, rotundă, făcută din lemn vechi și pământ. În jurul ei, câteva zeci de oi, răsfirate ca niște pete albe pe fundalul verde-murdar.

Și atunci m-au văzut câinii. Nu am auzit lătratul, nu la început. Ceea ce am simțit prima dată a fost tăcerea lor, acea clipă scurtă în care își fixează prada, apoi am auzit explozia...trei câini mari,

ciobănești, cu blana încălцитă și colții la vedere, au pornit ca fulgerul spre mine.

Mi s-a tăiat aerul...am încercat să fug însă picioarele nu m-au ascultat....stomacul mi-a sărit în gât...și atunci am crezut că voi muri...nu în pădure...nu în somn...nu de foame...ci în gâtul unor câini.

Am ridicat instinctiv brațele, un gest stupid, care nu m-ar fi apărut de nimic. Unul dintre ei a ajuns primul la mine și a început să-mi latre în față, atât de aproape încât saliva lui rece m-a stropit pe obraz. Celălalt m-a prins de partea de jos a mantiei și a tras, cu un mârâit gutural. M-am dezechilibrat și am căzut. Mi-am simțit inima bătând în urechi și tot corpul îmi tremura, așa că m-am ghemuit, instinctiv, acoperindu-mi capul cu brațele. „*Gata... gata sunt...*” Știam că dacă mă mușcă, dacă mă dărâmă complet, nu voi avea puterea să mă ridic.

Apoi s-a auzit un strigăt, aspru și poruncitor, sfâșiind aerul ca o palmă grea aruncată peste noapte:

— Hii! Hăăi!! Tăceți, dracilor!

Vocea era groasă, adâncă, purtată de vânt, însoțită de sunetul sec al unei băte lovind pământul cu o siguranță care nu cerea răspuns. Câinii s-au oprit, au făcut câțiva pași înapoi, dar nu au plecat. Au rămas pe loc, cu trupurile încordate, cu colții strânși și ochii lor galbeni fixați asupra mea, ca și cum ar fi așteptat o ultimă poruncă, o ultimă hotărâre.

Am ridicat privirea încet, cu mișcări prudente, ca și cum orice grabă ar fi putut sfâșia aerul dintre noi. Din vale se apropia un bărbat bătrân, cu spatele drept în ciuda vârstei, cu părul alb încălцит și fața arsă de soare și vânt. Purta o haină groasă de lână, îmbibată de fum, de zile petrecute afară, de munte, iar mâinile lui mari, bătătorite, spuneau povestea unei vieți trăite în muncă și tăcere. Ochii îi erau adânci, plini de cute fine, greu de citit, ca o apă veche care nu-și mai arată fundul. Când a ajuns lângă câini, nu le-a vorbit ca unor fiare, nici ca unui pericol, ci cu o autoritate calmă, aproape părintească, de parcă ar fi muștrat niște copii prea zvăpăiați:

— E destul. Duceți-vă la oile voastre.

Au mormăit nemulțumiți, dar l-au ascultat. S-au retras încet, fără să-și ia ochii de la mine, iar eu am realizat că nu mă puteam ridica, picioarele îmi tremurau necontrolat, de parcă nu-mi mai aparțineau.

Bătrânul m-a privit câteva clipe, nu cu suspiciune, nu cu milă, ci cu ceva mult mai greu de dus, cu o înțelegere limpede, necruțătoare.

— Te-au speriat rău, a spus simplu.

Nu era o întrebare.

Am încercat să răspund, dar vocea mi s-a rupt în gât înainte să capete formă. El a ridicat mâna într-un gest scurt, hotărât, ca și cum ar fi oprit un vânt prea puternic.

— Fată... ce cauți tu pe munte singură?

Nu era reproș în vocea lui, doar uimirea tăcută a unui om care știe prea bine cât de crud poate fi drumul. N-am reușit să spun nimic, iar el m-a măsurat din priviri, lent, fără grabă, așa cum privești un animal rănit, încercând să-i ghicești rănila înainte să le atingi.

— Vino. Ai noroc că te-au simțit întâi câinii și nu ursul.

A spus-o aproape ca pe o glumă, dar adevărul din cuvintele lui m-a tăiat ca o lamă rece.

În interiorul stânei m-a izbit un întuneric cald și dens, un miros greu și copleșitor de lână, de fum, de lapte crud și pământ umed, atât de străin de tot ce știam, încât mi-a amețit capul. Atunci ciobanul mi-a pus în față o cană cu apă și o bucată de brânză.

— Mănâncă. Apoi dormi.

Nu m-a mai întrebat nimic, nici cine sunt, nici de unde vin, nici de ce sunt singură pe munte. Am mâncat cu noduri, ca un copil pedepsit, iar trupul meu era prea obosit ca să mai simtă rușine. Câinii s-au așezat la intrare, ca o strajă tăcută.

— De ce mă ajutați? am întrebat, cu o voce care încă îmi tremura.

S-a uitat spre fereastra îngustă, spre zare, spre munții care se ridicau grei și nepăsători.

— Pe munte nu se lasă omul să moară. Numai fiara face asta.

Apoi s-a întors spre mine.

— Și tu n-ai ochii unui om rău, ai ochii unuia care fuge.

Mi s-a strâns gâtul.

— Fug... spre ceva. Sau de ceva.

— E tot fugă, a spus. Dar fugile bune... Dumnezeu le vede.

A urmat o pauză lungă. Am simțit lacrimile urcându-mi în ochi înainte să le pot opri. El s-a așezat pe un scăunel și m-a privit câteva clipe în tăcere.

— Știu ochii ăștia, a spus în cele din urmă. Ochi de om care a scăpat, dar încă nu știe dacă e salvat.

Am lăsat capul în jos, era prea adevărat.

— Nu te întreb nimic. Lumea întreagă pune prea multe întrebări. Eu doar dau adăpost la cine are nevoie.

S-a uitat spre spațiul dintre două oi mari și a arătat cu degetul.

— Acolo o să dormi tu. Între ele. E cald. E bine.

Am înghițit în sec și am încuviințat. M-am strecurat între animale, paiele au foșnit sub mine, lâna oilor era aspră, dar caldă. Una dintre ele și-a mișcat capul somnolent, atingându-mi umărul cu botul ei umed. M-am lipit de ele ca un copil care își caută mama și, pentru prima dată de când fugisem, trupul meu s-a încălzit cu adevărat. Căinii lătrau din când în când afară, iar la fiecare lătrat tresăream, apoi îmi spuneam în gând: „*păzesc, nu atacă, sunt de partea mea.*”

Și am dormit așa, nemișcată, între cele două oi, până a doua zi dimineată, iar în noaptea aceea am simțit că Dumnezeu mi-a întins mâna printr-un om.

M-am trezit cu lumina rece pe față și cu o oaie lipită de spatele meu, ca o pernă vie. Fusese prima oară de când fugisem în care dormisem cu adevărat.

Când am ieșit afară, ciobanul stătea privind valea. S-a întors spre mine încet.

— Te-ai mai întremat.

— Da... cred că da.

— Rămâi trei zile, a spus. Așa cere drumul, drumul nu vrea oameni ruși pe el.

Mi-am strâns mantia pe mine, rușinată de propria slăbiciune.

— Vă voi ajuta... cum pot.

— Nu trebuie, a zâmbit ușor în colțul gurii. Dar o vei face, așa e firea ta.

Nu știam cum își dăduse seama, dar știa, mă știa fără să-i spun nimic. Apoi a rostit cuvintele care mi s-au așezat adânc în oase, în suflet și în drumul meu:

— Fata mea... nici libertatea, nici moartea nu vin de capul lor, dar uneori Dumnezeu îți pune o stână între tine și prăpastie. Ține minte asta.

Ziua îl ajutam fără să-mi ceară. Strângeam vreascuri de pe coastele muntelui, curățam curtea de pietre și noroi, adunam ciulinii care se agățau de tot ce trecea pe acolo, nu din obligație, ci dintr-o nevoie tăcută de a da ceva înapoi, de a nu fi doar o umbră adăpostită sub mila altcuiva. Simțeam că ajutorul meu, oricât de mic, mă ținea încă vie, legată de lume printr-un gest simplu.

Seară mă lăsa să dorm lângă oile calde, iar acel lucru, atât de primitiv și de vechi, mă făcea să mă simt protejată într-un fel pe care nu-l mai cunoscusem niciodată, ca și cum aș fi intrat într-o rânduială mai veche decât frica, mai veche decât fuga, aproape sfântă.

Câinii păzeau noaptea, doar trei câini și un cioban bătrân, care, într-una din seri, mi-a spus fără să mă privească:

— Să știi că ai noroc. Nu toți cei ce fug găsesc un acoperământ, mulți se pierd.

Am ezitat o clipă înainte să întreb:

— Credeți că sunt pierdută?

S-a uitat spre foc, nu spre mine.

— Nu. Dar nici găsită nu ești.

A oftat adânc, ca și cum ar fi rostit ceva ce știa de mult.

— Drumul tău nu e gata, abia începe.

Am tăcut.

— Și să nu crezi că libertatea e fără lanțuri, a adăugat. Doar că unele lanțuri sunt mai ușoare decât altele.

Cuvintele lui au căzut în mine ca niște pietre aruncate într-un lac, n-au făcut zgomot mare, dar s-au dus adânc, mult prea adânc.

În a treia seară la stână, oile dormeau în jurul nostru, adunate ca niște trupuri albe într-un vis comun, câinii mormăiau din când în când în somn, iar noi stăteam lângă un foc mic, făcut din crengi uscate, care trosneau încet, ca niște gânduri vechi. Mă pregăteam în gând de drum și în același timp mă bucuram de ultima seară pe care aveam s-o petrec acolo, în siguranță. Nu știam ce avea să-mi rezerve drumul, dar pentru prima dată de când plecasem simțeam că nu sunt complet singură, că

cineva, undeva, mă văzuse și mă ajutase. Eram, poate pentru prima oară, optimistă și mai ales... aveam încredere.

Ciobanul rupea o bucată de brânză și o mânca încet, cu un calm care liniștea până și focul. După mult timp de tăcere, a spus deodată:

— Când te-am văzut... am știut ce fel de drum porți.

Am tresărit.

— Ce fel...?

A suflat ușor în foc, iar flacăra s-a ridicat, vie.

— Drum de om care n-a plecat. Drum de om care a fost scos.

L-am privit confuză.

— Scos?

— Da. Nu ai plecat din lume, lumea te-a dat afară și asta înseamnă ceva. Înseamnă că lumea nu te mai poate ține, iar asta... e începutul unui destin mare, ori blestemat, ori binecuvântat.

Cuvântul „destin” m-a înțepat în piept.

— Eu... nu cred că am un destin mare. Eu doar fug.

A clătinat din cap.

— Așa spun toți cei aleși, fuga e primul semn.

Am înghițit în sec, nu știam dacă mă liniștește sau mă sperie.

Apoi a continuat:

— Ai auzit vreodată povestea despre Focul care Alege?

— Nu...

A dat din cap, ca și cum se aștepta.

— E o poveste veche de munte. Nu se spune în sate, se spune doar sus, aici, unde vântul nu te minte.

S-a uitat în foc, iar ochii lui s-au aprins în reflexe portocalii.

— Se spune că există oameni care, atunci când fug... nu fug pentru că vor ei, fug pentru că focul i-a strigat la drum.

— Ce foc? am întrebat în șoaptă.

— Focul dintre lumi. Focul din sânge. Focul care arde doar în cei rari.

M-a privit drept în ochi.

— Focul nu se aprinde în cei liniștiți, se aprinde în cei care nu pot sta, în cei care simt altfel, în cei care văd umbre și lumini pe care alții nu le văd.

Am simțit cum mi se încălzesc palmele în jurul căinii cu apă.

— Și... ce face focul ăsta?

Ciobanul a zâmbit amar.

— Alege. Întotdeauna alege.

— Ce anume alege?

A ridicat o sprânceană.

— Pe cine să ardă... și pe cine să mântuie.

Un fior rece mi-a coborât pe ceafă.

— Și eu... unde sunt în povestea asta?

A ridicat bățul și a tras trei linii ușoare în pământ, lângă foc.

— Tu ești aici.

A lovit cu vârful bătei în mijlocul lor.

— În locul unde omul încă nu știe dacă este jar... sau cenușă.

Inima mi-a tresărit dureros.

— Ținuturile în care mergi tu, fată... au oameni cu foc în sânge.
Nu-s ca ceilalți și nici tu nu ești ca ceilalți.

Apoi, mai încet:

— Când o să întâlnești focul unui alt om... să nu fugi. Nu toată arderea omoară, unele focuri ard ca să te ridice, altele ard ca să te lege.

Și, ca și cum mi-ar fi spus cea mai grea parte:

— Dar ai grijă. Focul recunoaște focul și când două focuri se întâlnesc... ori luminează lumea... ori o pârllesc.

Nu știam atunci, dar cuvintele lui erau un avertisment, despre ce avea să urmeze, despre cine avea să urmeze, despre întâlnirea mea cu el.

Când m-am ridicat cu zorii, mă simțeam mult mai puternică decât venisem. Ciobanul mi-a întins o bucată de brânză și o ploscă mică cu apă.

— Atât pot să-ți dau.

— E mai mult decât am avut în zile întregi...

— Drumul te va învăța restul.

Apoi a spus ultimul lucru, cel pe care aveam să-l port mult timp:

— Nu ești singură, chiar și când pare că ești. Ține minte asta.

Am plecat. Căinii m-au privit fără ostilitate, doar ca pe o vietate care a fost cu ei pentru câteva zile, apoi și-a continuat drumul. Oile behăiau liniștite în lumina dimineții, iar vântul adia spre vale.

Ciobanul mi-a făcut un semn scurt din toiaș, un fel de „*du-te, că drumul te cheamă*”.

Mi-am strâns mantia pe umeri și am pornit, de data asta cu pași care nu se târau, ci căutau. Valea era lungă, drumul greu, dar în mine... în mine era altceva, o liniște nouă, nu o pace, o direcție. Poate nu eram găsită, dar nici pierdută nu mai eram. Respiram mai adânc. Picioarele nu mă mai loveau din interior, iar spatele nu mă mai durea la fiecare mișcare. Mă simțeam vie într-un mod primitiv și așa, cu corpul încă fraged, dar sufletul mai tare, am pornit spre drumurile care duceau spre nord.

Soarele urcase bine când gândurile au început să mă lovească, nu cu vinovăția de dinainte, nu cu rușinea, ci cu o melancolie grea, dulce, amară: „*Oare mama încă plângea? Oare tata își ascundea îngrijorarea sub tăcere? Oare sora mea... dormea în patul nostru, întinzând mâna spre gol?*”

Mi-am mușcat buza. Îmi imaginam cum tata ar întreba de manuscrise, iar mama l-ar privi cu durere rece. Ei știau că eu... eu nu făceam lucruri mici, făceam lucruri periculoase. Dar alt gând m-a acaparat, un gând vechi, transmis prin povești familiale. Mergeam și simțeam cum manuscrisele din sânul mantiei apasă ca o a doua inimă și atunci mi-am amintit, nu amintire clară, ci poveste, poveste purtată de bunicul, apoi de tata, apoi de mine. Se spunea că un strămoș de-al nostru, un învățat obscur, un medic, un scrib, nimeni nu știe exact, a fost în Alexandria în zilele în care lumea a ars, în care biblioteca a ars... Biblioteca... foc, fum, papirusuri ridicându-se în aer ca păsări incendiate, cuvinte care se transformau în cenușă înainte să poată fi repetate și strămoșul nostru... un om necunoscut, fără nume în istorie... s-a aruncat în foc... și a scos de acolo manuscrisele noastre, cele pe care eu le țineam acum la piept, purtam cu mine cunoașterea antică a unei biblioteci dispărute de secole, alchimie, astronomie, medicina străveche. Poveștile familiei spuneau că el a intrat în foc nu o dată, ci de trei ori, ca și cum nu ar fi vrut să iasă, ca și cum focul l-ar fi ales.

Mi-am strâns manuscrisele la piept ca pe un trup viu, ca pe o inimă care bătea nu pentru mine, ci prin mine, și atunci am știut, nu ca o idee, ci ca o certitudine veche, că eu fusesem crescută pentru asta,

modelată de timp și tăcere printre cărți îngălbenite, printre foi care miroseau a praf, a piele, a fum stins de secole, printre manuscrise scrise în limbi pe care le-am învățat mai întâi cu degetele, nu cu mintea, pentru că înainte de a le înțelege trebuia să le respect.

Am crescut între rafturi, între texte copiate de mână, între formule incomplete și observații marginale, între desene de organe umane și hărți ale cerului și pentru mine cunoașterea nu a fost niciodată un lux sau o podoabă, ci singura formă reală de libertate pe care am cunoscut-o vreodată. Nu libertatea de a pleca unde vrei, ci libertatea de a înțelege de ce ești unde ești, libertatea de a nu accepta lumea așa cum ți se oferă, ci de a o desface, bucățică cu bucățică, până îi vezi structura, rostul, greșelile.

Eu nu mi-am dorit niciodată să devin soția unui negustor important al Brașovului, o femeie respectată pentru tăcerile ei, pentru rochiile ei, pentru copiii ei bine crescuți. Lumea aceea mi se părea mică, închisă, repetitivă, o lume care își mutase curajul în contabilitate și își ascunsese frica sub politețe. Eu îmi doream altceva, chiar dacă nu știam încă să numesc acel altceva cu voce tare.

Îmi doream să învăț alchimie nu ca pe o superstiție, ci ca pe o știință a transformării, să înțeleg natura nu doar prin ce dă, ci prin ce ascunde, să pătrund în mecanismele adânci ale corpului omenesc, să știu de ce sângele curge, de ce carnea se vindecă sau nu, de ce unii trăiesc și alții se sting, să studiez stelele nu ca pe niște podoabe ale cerului, ci ca pe un limbaj vechi, matematic, precis, să experimentez, să greșesc, să corectez, așa cum făcuseră și strămoșii mei înainte ca frica să-i învețe să tacă. Pentru mine, viața nu trebuia doar trăită, trebuia înțeleasă. Nu știam cum aveam să fac toate acestea, nu aveam un plan, nici o hartă clară, dar simțeam în mine o chemare adâncă, persistentă, ca o apă subterană care nu poate fi oprită, o chemare care îmi spunea că munca strămoșilor mei nu se terminase, că fusese doar abandonată, lăsată din mână, ca o torță stinsă înainte de vreme și dacă eu nu o luam mai departe, atunci ea s-ar fi sfârșit cu adevărat. De aceea am furat manuscrisele, nu din lăcomie, nu din rebeliune oarbă, ci dintr-un sentiment limpede că ele nu mai aparțineau familiei mele, nu în forma în care trăiau ei acum. Ai mei renunțaseră la misiunea lor în lume, se mulțumiseră să fie negustori prosperi, respectați, integrați,

oameni care nu se mai temeau că Inchiziția le va bate la ușă, oameni care schimbaseră cunoașterea pe siguranță și focul pe confort. Pentru ei, manuscrisele deveniseră relicve incomode, amintiri periculoase ale unei vieți pe care nu o mai voiau, în timp ce pentru mine, ele erau totul. Viața aceea tihnită, previzibilă, protejată era mult prea mică pentru mine, mult prea anostă, mult prea strâmtă pentru întrebările care îmi ardeau în minte. Eu nu puteam trăi fără să caut, fără să sap, fără să mă apropiu de marginea lucrurilor.

Și atunci am înțeles ceva ce poate ei nu mai înțelegeau: eu eram ca strămoșul meu necunoscut, cel care se aruncase în focul Bibliotecii din Alexandria nu o dată, ci de trei ori, nu pentru glorie, nu pentru istorie, ci pentru cunoaștere, pentru că focul îl alesese, iar dacă el intrase în flăcări ca să salveze manuscrisele, eu eram făcută să trăiesc cu ele, să le duc mai departe, să ard pentru ele dacă era nevoie, nu pentru că aș fi fost curajoasă, ci pentru că, asemenea lui, nu aș fi putut trăi altfel.

M-am oprit pe drum, simțindu-mi respirația tremurând, poate că ciobanul avusese dreptate, poate că focul vechi nu era doar poveste, poate că sângele meu era doar jar adormit. „*Jar sau cenușă*”, îmi spusese el, iar atunci în mine o voce, mică, încă firavă, a rostit: „*Poate că sunt jar.*”

Am mers de-a lungul unui drum de pământ bătut, pe care căruțele lăsaseră urme adânci. Valea se ridica în dealuri, apoi cobora iar. La marginea unui pâlc de viță sălbatică am găsit câteva mure uscate și le-am mâncat cu degetele murdare.

Soarele mergea odată cu mine, iar în depărtare, vedeam deja turnurile de veghe ale Sighișoarei, mici, triumfiulare, ca niște colți de piatră. Pe măsură ce mă apropiam, drumul devenea mai populat: căruțe, o femeie cu o găleată, un tânăr cu un mănunchi de fân. Îi ocoleam cu mantia pe față, nu voiam întrebări, dar vocea ciobanului încă îmi suna în minte: „*Nu toată arderea omoară...unele ard ca să te ridice.*”

Când am coborât spre porțile Sighișoarei, cu casele colorate care se iveau încet, ca un alt fel de lume, am știut: drumul meu nu se liniștea, abia acum începea să ardă. Am ajuns când lumina se rupea, nu era noapte încă, dar nici zi nu mai era.

Sighișoara mi s-a părut, la prima vedere, o fortăreață din poveștile copilăriei, turnuri înalte, ziduri galbene, ferestre mici, un oraș în care totul părea să privească prin fante decât în față. Când am pășit pe sub poartă, am simțit primul miros, lemn ud, fum gros și scorțișoară, iar casele colorate îmi dădeau impresia unei lumi mai prietenoase, dar oamenii... mai puțin.

Mi-era foame, mi-era frig, dar aveam un scop clar, să găsesc piața, să vând câteva ierburi, să-mi cumpăr un pat, un singur pat, o singură noapte de liniște.

Am întrebat pe o femeie care vindea ceapă:

— Piața?

Am încercat să vorbesc scurt, fără accent.

M-a măsurat din priviri.

— Pe deal... lângă turnu' cizmarilor. Te prinzi tu după miros.

Avea dreptate, mirosul de ierburi, fân, grâne și animale m-a ghidat mai bine decât orice om

Când am intrat în piață, am simțit imediat toate privirile îndreptându-se instinctiv spre mine și asta nu pentru că eram frumoasă sau diferită, ci pentru că eram singură, o femeie singură într-o piață la ceasul serii era o întrebare care mergea pe două picioare. Am căutat un spațiu mic, o margine de masă neocupată între un bătrân care vindea ceaiuri și o femeie cu ouă.

— Pot... să pun câteva ierburi aici? am întrebat în șoaptă.

Bătrânul a ridicat privirea, avea ochi limpezi și albaștri ca gheața.

— Dacă nu deranjezi. Apoi a adăugat: și dacă știi ce vinzi.

M-am uitat în desagă, aveam o mână de levănțică, două punguțe mici de cimbru, câteva frunze uscate de sunătoare și câteva ierburi mai rare, plante din Toulouse, pe care nu trebuia să le arăt.

Le-am pus pe masă una câte una.

— Știu.

— Hai să vedem... zise el, cu o curiozitate care nu era ostilă.

În câteva minute, oamenii au început să treacă, unii se uitau scurt, alții se apropiau.

Prima femeie a venit cu o expresie neîncrezătoare.

— Le-ai cules tu?

— Da.

— De unde ești?

Am înghețat. Bătrânul m-a privit din colțul ochiului.

— Din sud, am spus simplu. La drum.

Am lăsat accentul să fie vag, neutru. Ea m-a privit încă o clipă... apoi a cumpărat o mică legătură de sunătoare. O monedă a căzut în palma mea, prima monedă câștigată cu mâinile mele... liberă.

Inima mi s-a strâns, am continuat, vindeam puțin, dar destul cât să îmi permit un pat.

Noaptea se lăsa, iar luna începuse să urce. Bătrânul de lângă mine m-a întrebat încet, fără să mă privească:

— Ai fugit?

M-am întors brusc.

— De ce credeți asta?

— Copiii orașului merg cu părinții, fetele stau lângă mame, nevestele lângă bărbați, tu ești singură.

Aproape mi-am pierdut aerul.

— Și să știi că nu-s singurul care vede asta, a adăugat el. Orașele au nas bun pentru fugari.

Am înghițit în sec.

— Nu te teme, mi-a spus apoi, într-un ton care m-a surprins. N-am să zic nimănui, dar ai grijă, noaptea... târgurile mănâncă oameni ca tine.

M-am înfiorat.

— Ai unde dormi?

Am clătinat din cap.

— Du-te la Hanul Călătorului. La margine, nu la hanurile din centru, alea pun întrebări.

A tăcut o clipă, apoi:

— Și nu spune nimănui accentul tău adevărat. Ține-l ascuns, lumea nu iartă străinii.

Respirația mi s-a accelerat, dar apoi a adăugat ceva ce nu m-am așteptat:

— Ai foc în ochi, față, ai grijă cui din oraș i-l arăți

Mi s-a oprit sângele, aproape aceleași cuvinte ca ale ciobanului.
„*Focul recunoaște focul.*” Mi-am strâns ultimele ierburi, am mulțumit

și am plecat spre han, dar cu sentimentul clar că Sighișoara mă privește și nu a decis încă dacă sunt pradă sau pericol.

Am ieșit din piață cu câteva monede ascunse în pumn, simțeam metalul rece ca pe o confirmare, trăisem încă o zi. Cerul devenise violet de seară, oamenii se retrăgeau în case, străzile se îngustau, se închideau în umbre, iar eu mă îndreptam spre Hanul Călătorului, la marginea cetății, dar cu fiecare pas simțeam o tensiune crescândă în stomac. Trebuia...aveam nevoie...de o poveste...una fără găuri, una pe care o pot spune cu aceeași voce chiar dacă mă trezesc în miezul nopții.

M-am oprit într-o intersecție, cu o casă roză pe dreapta și o casă galbenă pe stânga, respiram repede și mă durea pieptul...., *O văduvă.* ” Cuvântul a venit singur. O nouă identitate, pentru că în orașele acestea, o femeie singură era o întrebare, dar o văduvă... era o tragedie și tragediile nu se pun la îndoială, apoi imediat, restul poveștii s-a țesut în mine cu o rapiditate înspăimântătoare, ca o pânză care se face singură în întuneric: Soțul meu ar fi murit de boală, o febră scurtă, grea, familia lui, săracă, m-a ținut cât a putut, dar eu eram o gură în plus, fără copii, fără rost. M-au trimis înapoi la ai mei, în nord. Suna, funcționa, era credibilă, aproape prea credibilă.

Mergeam și repetam în gând, tăcut, ca o rugăciune: „*Sunt văduvă. Sunt văduva unui om pe nume... pe nume...* ” Am ridicat privirea spre cer, aveam nevoie de un nume, iar primul care mi-a venit a fost un nume franțuzesc, dar nu aveam voie, așa ceva m-ar fi trădat imediat, îmi trebuia un nume transilvănean, unguresc, scurt, banal, imposibil de comentat, „*Matei.* ” Simplu, comun, necomplicat. „*Matei al meu a murit. Familia lui nu m-a mai putut ține. Mă întorc în nord, la ai mei. Am fost în sud doar pentru nuntă și boală. Nu am copii. Nu am rost.* ” Mă auzeam în minte vorbind cu vocea unei femei resemnate, era aproape prea ușor, dar nu era, pentru că trebuia să îmi asum. Și atunci gândul m-a lovit ca o palmă: voi fi o altă femeie, pe hârtie, în lume, dar nu în sânge. Mi-am strâns mantia și manuscritele mai aproape de piept.

Hanul nu era departe, l-am văzut la capătul unei străzi înguste, cu o ușă grea și o lanternă atârnată într-o funie lungă. Un butoi stătea lângă intrare, două femei vorbeau în șoaptă și un bărbat beat se

sprijinea de perete, iar pe măsură ce mă apropiam, mi-a devenit tot mai clar: dacă nu aveam povestea învățată, eram pierdută.

Am repetat iar în gând, încet, în ritmul pașilor: „*Sunt văduvă. Pe numele meu mă numesc...Anna.*” Anna, cel mai simplu nume, un nume care nu cere explicații. „*Anna, văduvă de Matei. Familia lui m-a trimis acasă. Sunt din nord. Am mers în sud după soț. Acum mă întorc.*” Am inspirat adânc, simțeam minciuna căpătând formă, greutate, ca o haină nouă care mă strânge pe umeri, dar pe care trebuie s-o port și atunci... mi-am dat seama că vocea mea interioară nu tremura. Minciuna asta era protecția mea, scutul meu, armura mea într-o lume în care femeile erau proprietate, eu îmi făceam singură actul de libertate.

Am ridicat bărbia, am împins ușa și identitatea mea nouă a intrat prima. Ușa hanului scârțâi ca oasele unui bătrân, un sunet subțire, un plâns de lemn care te anunța că intri într-un loc care nu iartă. Când am împins-o, lumea din interior s-a oprit pentru o clipă, ca o respirație ținută forțat. Toți au întors capetele. Hanul mirosea a fum gros, a vin ieftin, a piele udă, a ceapă prăjită și a trupuri care stătuseră prea mult în același loc, o combinație amețitoare de viață brută și mizerie. Timp de două secunde, nu am respirat, apoi lumea s-a mișcat iar, cupe lovite, râsete groase, lemnul mesei frecat de brațe, un fluierat scurt. Era cald, gălăgios și periculos, muncitori, cărăuși, doi târgoveți săsești îmbrăcați în haine groase cenușii, câțiva bărbați cu haine murdare, pălării de piele, o femeie care servea mâncare cu expresia goală. Nimeni nu arăta bogat, nimeni nu arăta blând. Femei erau puține, una servea, alta stătea lângă perete cu un bărbat beat, iar privirile lor... erau goale, nu ale femeilor, ale bărbaților, priviri care te măsurau, te cântăreau, te cumpărau.

Hangiul era un om masiv, cu burtă mare și brațe groase, cu părul cărunț și o barbă scurtă. Mă privea cu interes, dar nu cu ostilitate.

— Ce dorești, fată?

Vocea lui era joasă, dar nu amenințătoare.

Mi-am aplecat ușor privirea, gestul unei văduve timide.

— O cameră... pentru o noapte doar.

— Singură?

— Da... sunt în drum spre familia mea.

Mi-am jucat accentul cât de local am putut. Hangiul m-a privit încă o clipă, evaluându-mă.

— Ai bani?

— Da.

A dat din cap.

— Atunci ia loc. Îți aduc ceva cald, apoi urcăm.

Nu m-a întrebat mai mult și asta m-a salvat. Era muzică, dar nu muzică frumoasă, un flăcău cânta la un fluier lung, cu o melodie monotonă, tristă, ca un bocet de munte, bărbații îl ignorau, dar sunetul umplea spațiul ca un abur. Ușa scârțâia la fiecare intrare, focul trosnea, cineva râdea prea tare, cineva înjura, oamenii loveau mesele cu pumnii când se entuziasmau și tot timpul asupra mea se opreau privirile...priviri de bărbați care nu știau ce înseamnă o femeie singură decât într-un anumit fel.

Am ales o masă în colt și m-am așezat cu spatele la perete, ca să nu mă atace nimic din spate. Hangiul mi-a adus o farfurie cu tocăniță de ceapă, fasole și puțină carne, aburul se ridica și mi-a amorțit simțurile, iar prima înghițitură a fost dureroasă, ca și cum corpul meu uitase ce înseamnă hrană. Mâncam încet, foarte încet, să nu par înfometată, când un scaun a scârțâit în fața mea. Nu l-am observat până când nu s-a apropiat, un bărbat de vreo 35–40 de ani, cu o cămașă descheiată, miros de vin și ochi care nu se duceau de pe gâtul meu.

— Ești singură? A întrebat fără salut, fără rușine.

Am tras mantia mai aproape.

— Sunt văduvă.

Mi-a ieșit perfect, am spus-o atât de sigur... încât aproape m-am crezut.

El a zâmbit strâmb.

— Aha... și văduvele nu au nevoie de companie?

Mi s-a ridicat stomacul în gât, în interior eram gheață, dar pe exterior...am tras aer și am jucat rolul.

— Nu, domnule, îl plâng încă pe soțul meu, prea curând să-l înlocuiesc.

A râs înfundat.

— Toți morții sunt prea recenți pentru tinere ca tine.

Mă lua înderâs. Restul hanului începuse să privească, iar câțiva râdeau deja. Simțeam frica sub stern, ca un ac înfipt în carne, dar nu aveam voie să o arăt.

— Domnule, am spus calm, apăsas, îmi jigniți memoria soțului. Dacă vreți companie, plătiți o femeie, eu nu sunt una.

Tonul meu a tăiat aerul. Hangiul, din spate, a făcut un pas spre el. Bărbatul a privit în jur, evaluând reacțiile și a ridicat mâinile teatral.

— Bine, bine... văduvă supărată.

Și cu un zâmbet dezgustător:

— Dar să știi... lacrimile nu țin de foame.

A plecat.

Nu eram bine, mâinile îmi tremurau sub masa, ochii îmi ardeau și inima mi-o simțeam în gât. Frică și dezgust, rușine pe care nu o meritam și un gând sălbatic că lumea aceasta nu îmi va lăsa loc dacă nu mușc înapoi. Am respirat adânc și am continuat să mănânc până la ultima înghițitură, iar când m-am ridicat, hangiul a venit spre mine.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar ai vorbit bine. Hai, îți arăt camera. Ești în siguranță aici.

Am urcat scările și pentru prima dată în multe zile am închis o ușă în spatele meu și am tras un zăvor, un zăvor mic, dar un zăvor pentru intimidare. Am adormit greu în camera aceea rece după ceea ce se tocmai trăisem, iar dincolo de ziduri se auzea vântul și din când în când câte un bărbat bețiv strigând în stradă, dar la un moment dat, oboseala a câștigat și a început visul.

M-am trezit într-un câmp întunecat, acoperit de ceață joasă, albastruie, părea o lume fără margini, unde singurele culori erau umbrele. În fața mea pâlpâia un foc, un foc mic, rotund, curat, un foc care nu făcea fum, ca un foc viu, așa îi spuneau la Toulouse, dar și în poveștile din Brașov îl știam: focul care apare doar în fața celor care au un drum schimbat de destin. M-am apropiat, focul nu ardea roșu, ardea alb, alb ca laptele, alb ca lumina lunii. Când am întins mâna, m-a cuprins căldura, una ciudată, dulce, familiară, ca o atingere care nu e de trup, ci de suflet. Apoi, în spatele flăcării, cineva a apărut, întâi ca o umbră, apoi ca un contur, apoi ca un bărbat, un bărbat înalt, cu umerii drepti, cu părul negru ca abanosul, cu trăsături ascuțite, clare ca o statuie de piatră, dar ce m-a lovit au fost ochii, ochii lui erau negri

complet, nu negri obișnuiți, negri ca o fântână fără fund, negri ca cerneala cea mai adâncă, negri ca noaptea de iarnă din munți, iar în mijlocul lor...în mijlocul negrului...ardeau puncte mici de lumina, foc, flăcări minuscule, ca și cum ochii lui țineau cerul în miniatură. M-am simțit trasă spre el, fără voință, ca un fir prins de o mână invizibilă. El nu spunea nimic, dar nu era nevoie, îl simțeam în mintea mea, o voce fără voce, dar mai reală decât orice sunet: „*Te apropii de mine.*”

Am tresărit, focul viu s-a întetit. Bărbatul a făcut un pas spre mine, flacăra albă i-a luminat chipul pentru o clipă. Era frumos, dar nu frumos ca bărbații din poveștile romantice, frumos ca un animal de munte, ca o sabie veche, ca un blestem nobil. Am simțit o durere în inimă, un fel de recunoaștere, de atracție, de teamă și am încercat să vorbesc: *Cine ești?*

Dar vocea mea nu a ieșit, el nu a zâmbit, nu s-a apropiat încă un pas, doar m-a privit. Focul alb s-a ridicat în spirală în jurul lui, a devenit o coloană de lumina, o flacăra care nu ardea, ci dezvăluia și atunci, flacăra a explodat într-o lumină albă orbitoare... și totul s-a rupt.

M-am trezit cu un strigăt înăbușit, mâinile îmi tremurau, inima bătea dureros, ca și cum alergasem, camera era întunecată, lumânarea se stinsese, dar în piept... încă simțeam căldura flăcării albe, iar imaginea lui, a bărbatului cu ochii negri, mi-a rămas imprimată pe interiorul pleoapelor.

Mi-am dus mâna la gură, eram aproape rușinată de intensitatea acelui vis și am rostit, fără să vreau, în șoptă: „*Cine ești...?*”

N-am primit răspuns, dar mi-era limpede, nu fusese un vis obișnuit, nu fusese dorință, fusese chemare și omul acela... trăia undeva, real, puternic, periculos.

Am plecat din Sighișoara înainte ca soarele să treacă de acoperișurile înalte. Orașul încă dormea pe jumătate, pe străzi era umezeală, miros de pâine abia scoasă, fum rămas de peste noapte și câțiva oameni grăbiți care mă ignorau cu privirea.

M-am oprit pentru o clipă sub poarta cetății, am strâns mantia la piept, mi-am simțit respirația tremurând, dar nu de frig, de ceea ce purtam în mine de la visul acela, chipul bărbatului și ochii lui, ochii

aceia negri, care nu păreau un vis. Mi-am mușcat buza, rușinată de propriile gânduri.

Eu? Fata care fugise din cauză că oamenii voiau să-i controleze viața? Eu, care nu suportam ideea de soț, de lanțuri, de jurăminte, de bărbați care cred că pot decide pentru mine? De ce-mi bătea inima atât de repede când îmi aminteam de forma feței lui? De ce simțeam căldură în obraji? Era... dorință? Nu era dorință, nu avea cum. „*Eu nu sunt așa.*”

Am pornit la drum cu pas grăbit, ca să scap de rușinea care mi se așezase pe umeri, dar gândurile m-au urmat, lipite de mine ca umbra.

Drumul spre Cluj era lung, cu câmpuri largi și sate rare, aerul era rece, curat, pătrunzător, iar eu mă simțeam mai trează decât în orice altă dimineață, dar nu din cauza visului pe care nu-l puteam da uitării.

„*Ce prostie...*” Am spus-o cu voce joasă, aproape șoptită, de parcă mi-ar fi fost teamă să mă audă și păsările. „*Un chip inventat de o minte obosită, o consecință a minciunii spuse aseară*” De unde altundeva ar fi venit? Poate ca mintea mea a inventat un bărbat ca să se potrivească poveștii pe care o vindeam, poate așa ar fi arătat „soțul” pe care nu l-am avut niciodată. Poate... poate că visul a fost pedeapsa mea pentru minciună, dar nu, nu era pedeapsă, nu avea cum să fie, fusese prea intens, prea real, prea... cald și cel mai înfricoșător era că nu părea chipul unui bărbat inventat, ci chipul unui bărbat pe care trebuia să-l întâlnesc. Inima mi-a sărit ca o pasăre speriată: „*Nu, nu vreau asta.*” Dar vocea mea interioară nu m-a ascultat, a răspuns, calmă, crudă: „*Nu ai visat dorință, ai visat destin.*”

Am închis ochii pentru o clipă, respirând adânc, ca să-mi alung fiorul care-mi străbătuse coloana.

Nu eram o fată romantică, nu eram visătoare, nu-mi imaginam dragoste, bărbați, nunți, eu îmi imaginam stele, drumuri, manuscrise, formule, libertate. Și totuși... în locul celei mai puternice libertăți din viața mea, visul acela a pus un bărbat, un chip, o privire.

Mi-am frecat tâmpla: „*E doar un vis... doar un vis...*”

Am continuat să merg spre Cluj, dar drumul nu-mi mai aparținea complet, căci simțeam, cu o certitudine pe care nu puteam s-o explic că destinul tocmai începuse să mă urmărească. Drumul devenea mai lin pe măsură ce colinele se deschideau în fața mea. Culesul ierburilor

îmi ținea mintea ocupată, cimbru sălbatic, sânziene uscate de soare, câteva frunze de pelin și o mână de rădăcină de angelică pe care am găsit-o aproape întâmplător. Le-am strâns în desagă, mulțumită că în Cluj aveam ce vinde, totuși, adevărata liniște nu mi-a venit de la plante, a venit de sus...de la stele. Când am ridicat privirea spre cerul dinspre amiază, nu am văzut constelații, desigur, dar știam unde era Scorpionul, chiar și fără lumina nopții, acolo, pe linia aceea imaginară, spre nord-vest, exact în direcția în care mergeam. M-am oprit pentru o clipă pe marginea drumului, am tras aer adânc, lăsând colina să-mi intre în piept cu tot cu liniștea ei. „*Te-ai întors la mine*” mi-am spus în gând. Scorpionul fusese prima constelație pe care o studiasem în Toulouse, nu din astrologie, din astronomie, din cărți interzise, din manuscrise ținute într-un sertar încuiat. Nu era doar o constelație ce-ți arăta drumul, un semn al celor care schimbă direcția în viață, un semn al renașterii prin pericol.

Scorpionul era constelația care ghidează rătăciții, spuneau bătrânii. Nu îi conduce spre destinații comode, îi împinge spre locuri care le schimbă viața, nu spre siguranță, spre transformare și mă întrebam...de ce simțeam că transformarea asta nu era una mica, că nu era doar o evadare...că era... altceva...mai mare...mai vechi decât mine.

Am strâns mai tare desaga cu plante, mirosul de sunătoare și cimbru mă ancora în prezent, în real, în pământ. M-am forțat să-mi scot din minte orice vis, orice chip, orice emoție străină care-mi tulbura concentrarea, știam doar atât: nu mă aflu pe drumul greșit, chiar dacă era plin de pericole, alungare, frig și minciuni...drumul era al meu și atâta vreme cât stelele mele erau acolo, în nord-vest, simțeam că nu merg fără rost.

